У пошані до піонерів — лицем до молоді!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXVII. Ч. 112. TWO SECTIONS (SECTION 1) ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 20-го ЧЕРВНЯ (JUNE) 1970 No. 112. VOL. LXXVII.

— КОРОТКІ ВІСТІ —

П'ятниця, 19 червня 1970

В АМЕРИЦІ

СЕКРЕТАР ВНУТРІШНІХ СПРАВ Волтер Дж. Гікел видав заборону вживати хемікалій на більше як 500 мільйонах акрів федеральної землі в цій країні. 500 мільйонів акрів простору — це одна четвертина терену ЗСА. Заборонено такі хемікалії: ДДТ, „Алдрін" 2, 4, 5Т, ДДД та 10 інших. На забороненім списку вміщено 32 хемікалії, яких можна буде вживати тільки за окремим дозволом Кабінетської Підкомісії в справі хемікалій. Департамент Внутрішніх Справ заборонив вже давніше деякі хемікалії, але 75,000 працівників цього Департаменту в більшості ігнорували цю заборону.

ОСОБИСТІ ПРИБУТКИ АМЕРИКАНЦІВ в місяці травні ц. р. становили 793.5 більйона в річному відношенні і були менші на 7.8 більйона в порівнянні з квітнем ц. р. Це було найбільше місячне зменшення, тим дивніше, що в квітні особисті прибутки були збільшилися аж на 18 більйонів долярів. Департамент Торгівлі виявив, що в квітні збільшилися були особисті прибутки тому, що того місяця виплатили були збільшені пенсії соціяльного забезпечення з важністю від 1-го січня 1970 р. Зменшення особистих прибутків свідчить про те, що економіка ще не збільшується.

ОПИТУВАННЯ ВИЯСНЮЮТЬ, ЩО АМЕРИКАНЦІ тепер найбільше турбуються заворушеннями студентів в університетах і коледжах. Опитування переводила агенція д-ра Джорджа Геллупа з Принстону, Н. Дж. 27 відсотків опитуваних заявили, що вони уважають за найважливішу проблему ЗСА заворушення в академічних школах. 22 відсотки опитуваних уважали за найважливішу справу війни в Азії, а 14 відсотків інші міжнародні проблеми. Давніші опитування стверджували, що американці найбільше турбувалися війною у В'єтнамі, а на другому місці їх турбота була справа інфляції та дороговизни.

ВІЦЕ - ПРЕЗИДЕНТ АҐНЮ ХВАЛИТЬ молодь за те, що вона старається змінити теперішню урядову систему і підтримує право молоді мати виборче право після закінчення 18-го року життя. Але віце - президент перестерігав молодь проти поспіху, твердячи, що зміна урядової системи вимагає доволі багато часу і відбувається, звичайно, на основі компромісу. Промова віце - президента свідчить про те, що він злагіднює своє становище супроти молоді. Він підкреслює, що і Уряд президента Ніксона шукає зміни в урядовій системі і хоче давати частину податків стейтам і містам, плянує зреформувати соціяльну опіку та змінити систему вибору президента. Молодь повинна співпрацювати з Урядом в справі зміни урядової системи.

В ПОВІТІ ГОВК В ПІВНІЧНІЙ Каролайні тепер в публічних школах разом навчаються білі, чорні й червоношкірі учні. Там є 50 відсотків негрів, 35 відсотків білих і 15 відсотків індіян. Донедавна там були окремі школи для білих і окремі для чорних учнів, а крім цього ще окремі школи для індіян. Тепер, згідно з рішенням Найвищого Суду ЗСА настало об'єднання шкіл. Про шкільництво в тому повіті зізнавав в Сенатській Комісії в справі виховних можливостей суперінтендент шкіл Доналд Д. Еберветт. Він заявив, що жадна група дітей не пошкодована внаслідок об'єднання шкіл. Індіянський учень заявив директорові школи таке: „Я не знав, що деякі білі учні дурніші за мене!"

У СВІТІ

СОЮЗНИКИ АМЕРИКИ НЕ ВИКОНУЮТЬ своїх союзницьких обов'язків супроти Америки — виходило ясно з заяви секретаря оборони Мелвіна Лерда на його пресовій конференції, що її відбув в нинішню середу на літаконосці „Френклін Д. Рузвелт" біля берегів Італії на Середземному морі. Лерд заявив: „Якщо хтось спитав би мене, чи я вдоволений із виконання обов'язків нашими союзниками з Атлантійського бльоку (НАТО), то я дав би негативну відповідь". — „Френклін Д. Рузвелт" має 64.000 тонн місткости, — другий літаконосець, що належить до Шостої фльоти на Середземному морі, „Форрестел" — новіший і ще більший.

КОМУНІСТИ В КАМБОДЖІ ВІДРІЗАЛИ її столицю Пномпень одинаково від єдиного морського порту тієї країни, Компонг Сом, раніше Сіянуквіль, як теж від зв'язку з Таї (Сіямом). Один загін комуністів наскочив на залізничну стацію на шляху, що веде від Пномпеню до кордону Таї, та захопив на тій стації вантажний поїзд із 200 тоннами рижу. Комуністи знищили торпедами льокомотиву того поїзду, як теж другого, пасажирського. Залізнична служба і пасажири з особового поїзду — втекли до недалекого лісу й комуністи за ними не гналися.

ЙОРДАНСЬКИЙ КОРОЛЬ ГУССЕЙН ЗАЯВИВ на скликаній ним пресовій конференції, що він не має наміру абдикувати та що зробить це тільки тоді, коли буде переконаний, що він не може принести ніякої користи Йорданії. Гуссейн закликав до єдности народу, звернувши увагу, що уряд, державна армія і партизанські організації „плавуть тим самим непевним човном".

У СТОЛИЦІ НОВОЇ ЗЕЛЯНДІЇ ВЕЛЛІНҐТОНІ ВІДБУВАЄТЬСЯ триденна конференція Ради азійських і тихоокеанських держав. Прем'єр Нової Зеляндії Кейт Голіок, висловив переконання, що минулорічна конференція 11-ох азійських і далекосхідних держав в Джакарті в Індонезії може стати „зворотним пунктом в історії Індокитаю". Але Москва відкинула рекомендації тих азійських держав, щоб скликати міжнародну конференцію для справ Індокитаю, себто В'єтнаму, Ляосу й Камбоджі.

ЗАХІДНЬО - НІМЕЦЬКИЙ КАНЦЛЕР ВІЛЛІ БРАНДТ ЗАЯВИВ, що він готов визнати теперішні політичні кордони в Европі за непорушні, бо це єдиний спосіб відпружити існуючу міжнародну атмосферу. Він промовляв з нагоди 17-их роковин робітничого бунту в Східній Німеччині. Але багато німців та інших вільних людей proти затвердження стану, створеного насильством Москви.

РУМУНСЬКИЙ ПРЕЗИДЕНТ НІКОЛЯЄ ЧЕУШЕСКУ ПЕРЕВІВ розмови з французькими керівними державними мужами на тему затіснення французько - румунських економічних взаємин. Румунії залежить на більшому торговельному обороті з Францією. Він виїхав з Парижу на відвідини у різних французьких промислових центрах.

ПЕРШІ АМЕРИКАНКИ — ГЕНЕРАЛИ

Як відомо, президент Ричард М. Ніксон, що є рівночасно шефом усіх збройних сил Америки, вперше в історії підніс до ранги генералів Армії дві американки. В їх урочистій інсталяції в Пентагоні взяла участь пані Мемі Айзенгавер. На фото (зліва): генерал бригади Анна Мей Гейс, що є шефом медичних сестер в Армії, пані Айзенгавер та генерал Елисавета П. Гойсінгтон, шеф Жіночого Карпусу Армії.

Сенат продовжує години праці, щоб вирішити залеглі проєкти

Вашингтон. — Зближається кінець фінансового року — 30-ий червень, а Сенат не схвалив ще деяких важливих законопроєктів, які повинні бути полагоджені в цьому фінансовому році. Сенат спізнився в праці, бо вже шостий тиждень триває дебатус над справою війни в Камбоджі. Щоб схвалити важні проєкти, провідник демократичної більшости в Сенаті сенатор Майк Менсфілд зарядив вечірні сесії Сенату. Праця в Сенаті буде вчасніше зачинатися, і після продовження дебат в справі Камбоджі буде припинена, щоб Сенат міг вирішувати інші справи. До цих справ належать: 1) Збільшення висоти федеральної заборгованости. 2) Схвалення додаткових сум на видатки ще в цьому фінансовому році. 3) Вирішення справи реформи поштового департаменту. 4) Схвалення 4.5 більйона долярів на освітні потреби. Прихильники Уряду нарікали на те, що Сенат тижнями дебатує над резолюцією в справі Камбоджі, занедбуючи вирішення важливих проблем, і Сенат мусів знайти час на працю над чисельними законопроєктами.

Палата схвалила реформу Поштового Департаменту і більші платні

Вашингтон. — Палата Репрезентантів більшістю 359 до 24-ох голосів схвалила реформу Поштового Департаменту, який в теперішньому виді існує 181 рік, і одночасно збільшила платні поштовим працівникам на 8 відсотків із важністю від 16 квітня ц.р. Уряд Ніксона був за те, щоб збільшення платень обов'язувало від дня, коли Президент підпише закон в цій справі, але Уряд пішов на компроміс, коли Палата погодилася схвалити реформу Поштового Департаменту. Згідно з новим проєктом Поштовий Департамент буде незалежною урядовою агенцією, якою заряджуватиме 11-членна Комісія. Ця Комісія буде вирішувати справу поштових оплат за листи й пересилки і справу платень поштовим працівникам. Конґрес матиме право поставити „вето" проти рішення Комісії в справі поштових оплат. Комісія зможе продавати бонди на те, щоб модернізувати поштову службу. Теперішній головний поштмайстер Вінтон М. Блавнт і попередній поштмайстер демократ Лоренс О'Браєн заявили, що схвалена Палатою реформа поліпшить працю в цій ділянці.

Бізнесмени й фінансисти хвалять і критикують Ніксона

Ню Йорк. — Бізнесмени й фінансисти з зацікавленням чекали на промову президента Ніксона, який мав говорити про економіку й інфляцію. Більшість бізнесменів і фінансистів схвалюють програму Ніксона, який заявляється проти державної контролі платень і цін, просячи одночасно продуцентів не збільшувати цін на товари і робітників не вимагати завеликих заробітних платень, щоб цим способом спобільшити, а то припинити інфляцію. Директор Чейз Менгеттен Банку в Ню Йорку Дейвід Рокфеллер заявив, що він „з ентузіязмом слухав промови Президента". Економіст Нюйоркської Біржі Віллям Фройд твердить, що „Президент має слушність", коли не заряджує державної контролі цін і платень.

Індекс цін в травні збільшився на 0.4 відсотка

Вашингтон. — Департамент Праці повідомляє, що кошти прожитку в травні ц.р. збільшилися на 0.4 відсотка. В урядових колах підкреслюють, що травневе збільшення індексу цін є менше, як в попередніх місяцях цього року, коли воно становило 0.6 або і 0.8 місячно. Але це не дуже потішає споживачів, які бачать, що кошти прожитку збільшуються, покищо, у висоті 6 відсотків в річному відношенні. Індекс цін в травні ц.р. становив 134.6 відсотка в порівнянні з пересічними цінами з 1957-1959 років, коли він становив 100. В травні було те поліпшення, що ціна за виконану працю не була значніше збільшена. Для району Нюйоркської Метрополії індекс цін становив 140.7 відсотка. М'ясо в травні було дещо дешевше, але інші харчі подорожчали, навіть такі, як городовина й овочі. Подорожчали вживані авта, доми, домашнє влаштування. Економіст Американської Федерації Праці-Конґресу Індустрійних Організацій Нетенієл Ґолдфінґер заявив, що не бачить послаблення інфляційного тиску, як про це твердить представник Департаменту Праці Джоел Попкін.

Консерватисти, мабуть, виграли у парляментарних виборах в Британії

Лондон. — У четвер 18-го червня відбулися вибори у Британії, в яких близько 40,000,000 виборців вибирали 630 членів палати громад, себто нижчої палати парляменту, з-посеред 1,800 кандидатів. В останній палаті громад Партія Праці мала 346 місць, консерватисти 262, лібералі 13, інші 6, два мандати були порожні. На основі звідомлень з 413 виборчих округ загальний настрій виборців звернувся в сторону Консервативної партії. Вправді цифрово з отих вибраних 413-ох послів соціялісти Партії Праці дістали 225, Консервативна партія 186, лібералі 1 і інші 1, — але в тому підрахунку охоплені вже всі великі промислові місця, найбільший резервуар голосів Партії Праці, затe нема сільських округ, де традиційно перевагу мають консерватисти. Далі, Партія Праці втратила вже стільки своїх мандатів у користь консерватистів, що її прогру вважають майже певною, дармащо в п'ятницю над ранком ані лідер Партії Праці прем'єр Гарольд Вілсон не визнав ще своєї програ, ані лідер консерватистів Едвард Гіт не проголосив себе переможцем. На поразку Партії Праці вказують деякі характеристичні вислідки. Ось так, наприклад, втратив мандат один з лідерів Партії Праці, кол. міністер закордонних справ Джордж Бравн. Зате по стороні консерватистів виграв великою більшістю Інок Повелл, який кандидував під гаслами білого расизму. Виграв теж уперше внук кол. прем'єра Винстона Черчила, також Винстон Черчил, консерватист, який переміг соціяліста. За підрахунком голосів з 413-ох округ Партія Праці втратила 4.6 відс. своїх давніх голосів і це перешіпує справу в її некористь. Якщо не буде якогось непередбаченого раптового звороту в користь соціялістичних кандидатів в 217-ох округах, з яких до п'ятниці ранку не прийшли ще остаточні підрахунки голосів, то найблжчим прем'єром буде Едвард Гіт, а міністром закордонних справ колишній прем'єр сер Алек Дуглес Юм. За найпершими коментарями — прем'єр Вілсон був надто певний своєї перемоги і тому злегковажив собі передвиборчу кампанію, повіривши корисним для нього газетним опитам, які виявилися фальшивими.

Комуністи відрізали столицю Камбоджі від зовнішнього світу

Сайгон. — Комуністи перерізали наземну комунікацію із столиці Камбоджі Пномпеню одинаково до етороны моря, як кордонів Таї (Сіяму) і кордонів Південного В'єтнаму. Колона війська, яка маршувала з Південного В'єтнаму головним шляхом ч. 1 вглиб Камбоджі, ствердила, що шлях замінований і понищений. Військам Камбоджі й Південного В'єтнаму не вдалося привернути комунікацію між Пномпенем та портом Компонг Сом, колись Сіянуквіль, звідкіля Пномпень отримує нафту й газоліну. Якщо тієї комунікації не буде довший час, то у столиці Камбоджі Пномпеню перестане діяти електрівня, що буде рівнятися катастрофі. Передбачуючи безпосередню атаку ворога проти Пномпеню, — загороджено тамошні державні будинки дротяними заставами й поставлено на перехрестях вулиць барикади. Єдиний зв'язок уряду Камбоджі із зовнішнім світом зберігається летунським шляхом. Ця ситуація спричинила велике стурбування у Вашинґтоні й Сайгоні: упадок прозахідного режиму прем'єра Лона Ноля в Камбоджі був би рівнозначний з поворотом до влади або самого Сіянука, або його прихильника, з відкриттям знову Камбоджі комуністам, як бази для їх воєнних операцій проти Південного В'єтнаму. Це перекреслило б усі успіхи, що їх осягнула збройна інтервенція Америки й Південного В'єтнаму. Але звітодавці не виключають ще великої протикомуністичної офенсиви.

Паризька конференція про В'єтнам — далі без ніякого успіху

Париж. — В четвер 17-го відбулося 71-ше з черги засідання Паризької „мирової" конференції про В'єтнам, виповнене обопільними оскарженнями щодо переведення актів жорстокости супроти цивільного населення та обопільними запереченнями тих оскаржень. Амбасадор Фам Данг Лям з Південного В'єтнаму заявив протест проти „жахливої і варварської масакри" яку комуністична ватага перевела в селі Таньмі на південь від Данангу 10 червня ц.р. У відповіді тимчасовий голова делеґації В'єтконгу, чи пак „революційного уряду Південного В'єтнаму", Нгуєн Ван Тієн, заявив, що „ті наклепи не зможуть закрити безмежних злочинів", що їх доконали в Південному В'єтнамі американці та їхні місцеві „лакеї". Зрештою, всі чотири сторони, які беруть участь у Паризькій конференції, потвердили свої давні непоступливі позиції.

Єгипет натякає, що радо вітав би відвідини державного секретаря Роджерса

Каїро. — Речник єгипетського уряду Ахмед Аніс заявив на пресовій конференції, що єгипетський уряд не отримав ще ніяких нових мирових пропозицій від Америки щодо полагодження ізраїльсько-арабського спору, але теж не поінформовано його офіційно про замір приїзду до Каїра американського державного секретаря Віллія Роджерса, про що поширила преса. Одначе, мовлячи, Єгипет тримає двері відчинені для всіх заходів, що мали на увазі замирення. Західні кореспонденти в Каїро пригадують при цій нагоді, що 1 травня ц. р. єгипетський президент Гамаль Абдель Нассер написав був листа президентові Ніксонові, в якому закликав його вплинути на Ізраїль, щоб той відкликав свої війська з арабських земель та погодився на розв'язку проблеми палестинських втікачів. Президент Ніксон дотепер офіційно на цього листа не відповів, але — за твердженням газет — під впливом того листа відклав на пізніше остаточне рішення щодо продажу Ізраїлеві дальших бойових літаків. Державний секретар Віллям Роджерс виїздить в найближчім часі до Маніли на конференцію членських держав Південно-східнього азійського оборонного акту (СЕАТО).

ВИЯСНЕННЯ МИТРОПОЛИЧОЇ КАНЦЕЛЯРІЇ У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ

З Митрополичої Канцелярії у Філядельфії одержано таке вияснення:

У зв'язку з поширюваними серед українського громадянства невірними і тенденційними вістками щодо вислідів відбутої в Оттаві, Канада, в дні 10 квітня 1970 р., наради представників Президії Секретаріяту СКВУ — Йосипа Лисогора — президента, Ігната Білинського — генерального секретаря та д-ра Михайла Сосновського — екзекутивного директора Секретаріяту СКВУ з ВПреосв. Митрополитами Української Католицької Церкви в Канаді і ЗСА Кир Максимом Германюком і Кир Амвросієм Сениишиним, ЧСВВ, зокрема щодо завершення єдности Українського Католицького Єпископату в справі Патріярхату УКЦ та становища у цій справі ВПреосв. Митрополита Кир Амвросія, ЧСВВ, — Митрополича Канцелярія стверджує, що згідно із заявою Митрополита Кир Амвросія, ЧСВВ, про те, що він, підтримуючи справу Патріярхату УКЦ, долучується до прохання українських католицьких Єпископів в справі Патріярхату, переданого Папі Павлові VI, — Владика Митрополит вислав у місяці квітні ц. р. письмо до Святішого Отця Папи Павла VI з проханням створити Патріярхат Української Католицької Церкви.

Поширювання невірних вісток у цій справі має власну вимову і не є спрямоване на добро нашої Церкви і народу.

З доручення ВПреосв. Митрополита Кир Амвросія Сенишина, ЧСВВ
о. шамб. Михайло Федорович
Канцлер

Філядельфія, 17 червня 1970

Округи УНС Аллентавська і Твердого Вугілля відбули організаційні наради

Істон, Па. — В суботу 13 червня тут в залі Українського Горожанського Клюбу відбулись організаційні наради Відділів Округи Аллентавської, а в неділю 14-го червня в залі Українського Клюбу св. Михаїла в Фраквілі відбулись організаційні наради Шамокінської округи.

Наради округи Аллентавської відкрила молитвою і ними проводила головна радна і голова округи Анна Гарас. На порядку денному нарад були звідомлення з 27 конвенції УНС, справи організаційні та справи Союзового Дня Пенсильвенійського стейту.

Про перебіг конвенції говорила Анна Гарас, Стефан Колодруб, Дмитро Мушастий і Володимир Пипюк. Дискутанти провели аналізу переходу конвенції, відмітили позитивні, але висловили і деякі негативи. Головно звернули увагу на це, що під час закінчення конвенції більшість делегатів не була присутня, якраз тоді коли мали бути винесені найважливіші ухвали.

Обговорюючи організаційну ділянку, Анна Гарас інформувала, що за 5 місяців округа придбала 35 членів, яких дали 7 Відділів, а 5 Відділів поновно не дали членів. У зв'язку з тим, вона звернулась з проханням до всіх присутніх взятись до більш інтенсивної праці для добра Союзу.

Присутній на зборах головний радний і обласний організатор Степан Гавриш, говорячи про організаційну ділянку, відмітив позитивні округи, вказавши, що за цей сам час в попередньому році округа здобула на 10 членів менше. Він рівнож інформував, що біжучий рік передбачає поважну скількість виплати дозрілих грамот і в зв'язку з тим вся Союзова громада мусить більше працювати, щоб закінчити рік з надвишкою членства.

Обговорюючи приготовання до „Союзового Дня", затверджено плян свята і розподілено працю на поодинокі Відділи.

З черги відбулась дискусія над організаційною ділянкою, Союзовим Днем і діяльним округи. В дискусії слово забирали Михайло Колодруб, Стефан Муха, Стефан Колодруб, Григорій Пращак, Дмитро Мушастий, Володимир Пипюк, Стефан Саюк, Теодора Демчук і Юлія Тхорик. Відповіді дискутантам дали Анна Гарас і Степан Гавриш.

Відтак збори ухвалили відбути секретарський курс цілої округи в осінніх місяцях.

(Закінчення на стор. 3-ій)

Твори М. Фоменка в радіо „Ню Йорк Таймс-у"

В середу 17-го червня 1970 о год. 11:15 перед полуднем на хвилі 96.3 ФМ радіо „Ню Йорк Таймс-у" (WQXR) передало 15 хв. фортепіяновий твір Миколи Фоменка п.з. „Тема з варіяціями" у виконанні Марти Шлемкевич-Савицької. Піяністка інтерпретувала твір за особистими вказівками композитора. Передача цього одного з останніх фортепіянових творів М. Фоменка буде повторена в середу 24 червня в тім самім часі на хвилі 1560 АМ (WQXR). Вже раніше ця сама радіостанція передала „Леґенду" М. Фоменка у виконанні проф. В. Цісика, скрипка, в супроводі симфонічної оркестри під керівництвом проф. І. Задорожного. Оба згадані твори є з довгограйної платівки, присвяченої виключно музиці М. Фоменка, яка стараннями спеціяльного комітету в Торонті під проводом проф. Оксани Бризгун-Соколик, появилася в добрім технічним виконанні, гарнім зовнішнім оформленні, та з солідно опрацьованими поясненнями по-українськи і англійськи. Тому саме Роберт Ширмен, який проводив передачею, міг знайомити слухачів зовсім відповідно з особою композитора та з її музики. (Н.Н.)

Футболісти Бразилії й Італії перемогли в півфіналах гор за Чашу Світа

У Півфінальних грах за футбольну Чашу Світа, які відбулися минулої середи, 17-го червня, в Мексику, переможцями вийшли збірні країн Бразилії та Італії. Репрезентація Бразилії виграла з рахунком 3:1 півфінальну зустріч зі збірною Уругваю, в якій на початку вели футболісти Уругваю 1:0. Друга півфінальна зустріч, а саме Італії і Німеччини була вирішена щойно в додатковій грі. В нормальному часі змагань вислід півфіналу був 1:1. Тоді в 30-хвилинній догрищі спершу німці вели 2:1, опісля італійці здобули двоє воріт і німцям прийшлося боротися за вирівнання. На 111-ій хвилині цього завзятого двобою Рівера стрілив четверті ворота, які закріпили перемогу Італії з рахунком 4:3.

В наступну суботу розіграють репрезентація Уругваю і Німеччини рішальні змагання за третє місце, а в неділю, 21-го червня, зустрінеться Бразилія й Італія у фінальній грі за Чашу Світа.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Subscription Rates: One year $18.00; six months $9.50; three months $5.00. For UNA members monthly 65¢.

Статті підписані їх авторами, не мусять відповідати становищу редакції.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Середина дороги в економіці

Свою промову через радіо - телевізію до народу в середу 17 червня ц. р. президент Ричард Ніксон виголосив повільним, рівним і спокійним голосом, неначе підкреслюючи тим її внутрішній зміст: Ніксон веде в господарських справах ту саму політику „середини дороги", що її додержується в справах міжнародних. Хто сподівався таких сенсацій, як проголошення законопроєкту про замороження цін і платень чи якихось зобов'язуючих для промислу та робітничих спілок „напрямних поведінки", той розчарувався. У підході до державної економіки Ричард Ніксон стосує те саме мірило, що й у підході до внутрішньої та закордонної політики: відкидати негайні, але короткотривалі розв'язки і наставлятись на розв'язки на дальшу мету, проте тривкі.

Ніксон обмірковував проблеми праці, прибутків і коштів утримання. Ствердивши факт, що американська економіка найсильніша у світі і що також у цьому році заробітки американця найвищі у світі, він признав, що „безробіття зросло, індекс цін іде вгору, зиски зменшилися, біржеві трансакції послабли, відсотки від позичок надто високі". Але він звернув увагу на те, що всі ці неґативні явища не зродились протягом ночі, а стали наслідком „життя понад стан" за минулих урядів. І так само він закликав до терпеливости, бо економічні процеси повільні і протидіяння інфляції не може дати негайних вислідів.

Головний натиск поклав Президент на зріст продукції, внаслідок якого прийшло б обниження цін і розвіялося б мариво рецесії. Для сприяння розвиткові продукції Президент покликав Крайову комісію продуктивности. Він покликав також до життя Реґуляційну Контрольну Раду для справ купна, яка мала б перевіряти вплив державних замовлень, головно на цілі війська, та митної політики на інфляцію. Він заповів створення системи „інфляційної сторожкости": у практиці це було б оприлюднювання різних елементів, з яких складається економічний стан країни, зокрема які спричиняють дорожнечу й безробіття, і це спростовувало б різні фальшиві погляди громадян.

Очевидно, одні хвалять ту промову Президента, інші ганять, одні захоплені, інші насторожені. Але Ніксон безумовно має рацію, коли поручав оптимізм і коли закликав продуцентів та робітників до поміркованости у своїх вимогах, щоб не жадали чудес від уряду, а самі своєю громадською поставою лікували актуальні недуги.

Промова імперіяліста

Совєтська преса опублікувала низку промов членів ЦК КПСС, що їх вони виголосили перед виборами до Верховного Совєту і Совєту Національностей СССР, які відбулися 14 червня. Одну з таких промов до „виборців", які фактично не мають права вибирати, виголосив генеральний секретар ЦК КПСС Л. Брежнєв у Москві 12 червня.

Після заяв, підмальованих на рожево, про стан справ в СССР та про збільшення продукції „на душу населення", яке ще більше бідує від стихійних нещасть, Л. Брежнєв говорив про „соціялістичну співдружність націй". Повторюючи власну доктрину, за якою СССР має нібито право втручатись, включно з надсиланням танків, у справи країн - сателітів, Л. Брежнєв говорив так, як говорили до 1917 р. царські „помазаники Божі". „Соціялістична співдружність є нині таким об'єднанням держав, якого ще не було в світі, у формі жадних союзів чи коаліцій, які існували раніше або існують тепер". Генеральний секретар московського центру імперіялістів хвалився при тому, що „ми" підписали „договори про дружбу, взаємодопомогу і співпрацю з такими братерськими країнами, як Східня Німеччина, Польща, Монголія, Угорщина, Болгарія, ЧССР, буде скоро підписаний договір і з Румунією". Брежнєв наперед старався залякувати вільні народи світу, аби вони не подумали допомогти котромусь із поневолених народів.

Те, що Москва устами Брежнєва називає „інтернаціоналізмом", та ж сама Москва і тими ж самими устами, коли говорить про комуністичний Китай — називає великодержавним шовінізмом. „Великодержавний, розкольничий курс китайського керівництва, — казав Брежнєв, шкодить нормалізації . . ." Під тією нормалізацією треба розуміти, що Китай певною мірою з'язує руки Москві в деяких частинах світу, бо вона змушена оглядатись на китайський ніж у формі атомової бомби, який „братський Китай" може встромити в спину другого хижака. Загальний тон промови сучасного вождя ЦК КПСС мав усі ознаки промови царського самодержця, який уже й забув про „комунізм".

ВИБОРИ ДО КРАЙОВИХ СОЙМІВ У НІМЕЧЧИНІ

Мюнхен. — 14-го травня вибирали громадяни трьох провінцій Німецької Федеральної Республіки послів до крайових соймів: Північний Райн — Вестфалія (столиця Д ю с сельдорф), Нижня Саксонія (Ганновер), Саарщина (Саарбрюкен).

Записаних виборців у цих провінціях було 18 мільйонів; це половина повноправних громадян Західньої Німеччини. Крайові сойми й вибрані ними місцеві уряди мають досить широкі права в ділянці господарській і культурній, б е з м е ж н о більші, ніж „суверенні, незалежні республіки" в СССР.

У нормальних обставинах виборці брали б на увагу пляни й особи, котрим вони вірять, що ці кандидати до соймів будуть успішно керувати місцевими справами: школами, шляхами, лікарнями і т. д. Але в теперішніх виборах до крайових соймів перевагу мали проблеми міжнародної політики, які поставила на перший плян партія Християнських Демократів.

Ця партія стояла при владі 20 років — від 1949-го до 1969 року. Християнські Демократи не можуть „переболіти", що восени 1969 р. уряд Західньої Німеччини створила коаліція соціял-демократів і лібералів, на чолі з Брандтом. Ця коаліція має в парляменті невелику більшість: 12 голосів. Партія Християнських Демократів повела атаку проти закордонної політики уряду Брандта.

Соціялістично - ліберальний уряд Західньої Німеччини вирішив поставити закордонну політику на реальний ґрунт, створений другою світовою війною. Через програну війну Німеччина втратила території на Сході. Окрім того, Москва створила навколо Берліну свою васальну державу під командою німецьких комуністів, так звану „Німецьку Демократичну Республіку".

Немає нині сили на світі, що могла б перекреслити ці факти і вернути Німеччину до кордонів, які вона мала в 1937 році. Саме німецьким „реваншизмом" лякає Москва своїх сателітів, особливо ж Польщу й Чехо - Словаччину, щоб тримати їх під своїм впливом. Та й союзники Західньої Німеччини в НАТО проти зміни теперішніх німецьких кордонів на Сході, бо це викликало б нову світову війну атомовими бомбами.

Уряд Брандта розуміє, що забезпечення кордонів для сателітів Москви дало б урядам „народних демократій" і навіть комуністам у Східньому Берліні можливість для себе ширшої автономії і волі руху. Нормалізація відносин з Москвою також відкрила б шлях для індустрії Західньої Німеччини на Схід.

Цю дійсність добре розуміють і християнські демократи. Однак, вони уживали в виборчій аґітації демагогічних способів: обвинувачували соціял - демократів і особливо ліберального міністра закордонних справ Шееля в тому, що вони зраджують національні інтереси, бо збираються визнати наслідки програної війни — теперішні східні кордони Німеччини.

Один із провідників християнських демократів — Штравс — казав, що уряд Брандта „мусить щезнути", а колишній прем'єр Кізінґер назвав вибори до крайових соймів „плебісцитом" у справах закордонної політики.

Само собою, найбільшої демагогії уживали в пропаґанді проти уряду Брандта замасковані нацисти — так звана „Партія Націонал-Демократів", та комуністи. Тому можна дивуватися, що втрати соціял - демократів і лібералів на виборах не були більші. Соціял - демократи втратили в провінції Північний Райн — Вестфалія 3.4%, порівняно з виборами 1967 року, в Саарщині удержали попередні позиції, а в Нижній Саксонії мали приріст голосів — 3,1 відсотка. Найбільші втрати мала партія лібералів: вона не буде мати своїх послів у соймах Саарщини та Нижньої Саксонії, але в Вестфалії буде, мабуть, і далі в коаліції з соціял - демократами.

Ці вибори, здається, не поведуть до змін в уряді соціялістів і лібералів у Бонні. Брандт і Шеель хочуть закінчити переговори з Москвою, Варшавою і Східнім Берліном.

Німецькі політики згадують часто слова Бісмарка, що створив Німецьку імперію в 1870 році. „Політика — це мистецтво можливого". Хто забуває це правило, той попадає в область фантазії і веде свою країну до катастрофи. Приклад: Муссоліні - Гітлер.

П. А.

СЕНАТСЬКА КОМІСІЯ ПОШИРИЛА ОБОРОНУ ПРОТИ МОЖЛИВОЇ АТАКИ СОВЄТСЬКИХ РАКЕТ

Вашингтон. — Сенатська Комісія Збройних Сил схвалила урядовий проєкт поширити базу оборони проти можливого нападу совєтськими далекосяжними ракетами на американські бази з ракетами „Мінутменами". Але ця сама Комісія відкинула урядовий проєкт, щоб вже тепер почати будувати оборонні бази проти китайської атаки ракетами, яка буде можлива щойно коло 1975-го року. Комісія схвалила більшістю 11-ох до 6-ох голосів дозволити Урядові розбудовувати третє оборонне становище коло бази „Мінутменів" в Мізурі. Минулого року Конґрес схвалив був фонди на розбудову оборонних баз для „Мінутменів" в Північній Дакоті і в Монтані. Але Сенатська Комісія Збройних Сил відкинула урядовий проєкт про видаткування 40 мільйонів долярів на початкові праці для розбудови чотирьох оборонних баз проти майбутньої оборони від китайських далекосяжних ракет. Голова Комісії сенатор Джан С. Стенніс заявив, що ще час на розбудову оборони проти Комуністичного Китаю.

Степан Женецький

ПОЛЯКАМ НЕ ВДАЛАСЯ КОЛОНІЗАЦІЯ ЛЕМКІВЩИНИ

Польська Людова, одержавши після другої світової війни в подарунку від Москви західні області українських земель — Лемківщину, Надсяння, Холмщину і Підляшшя — всіма силами намагається зробити ці відвічно українські терени польськими. Для цього варшавський комуністичний уряд ревно допомагав Москві переселювати українське населення з тих українських земель до СССР, а українців, що залишилися — насильно і майже поголовно виселив на понімецькі землі Шлезьку, Помор'я і Східніх Прус. Переселюючи до СССР і виселюючи на т. зв. відзискані землі автохтонне населення з тих українських теренів, поляки поставили собі за ціль:

— позбутися українського населення з тих наших відвічних історичних земель;

— розселивши українських виселенців між польським населенням по кілька родин в одному селі аж у 9-ох воєвідствах — ополячити їх і таким чином знищити українську меншину в Польщі;

— заселити ті українські терени своїми колоністами-осадниками і в такий спосіб зробити їх польськими, мовляв, коли на тих українських землях буде польське населення, то вони стануть польськими.

Однак, минуло 26 років після насильного виселення українського населення з Лемківщини, Н а д с яння, Холмщини й Підляшшя — і бачимо, що польські пляни колонізувати ці землі не вдалися. Головним чином не вдалися колонізаційні пляни відносно Лемківщини.

Передусім п р о валились пляни поляків „з'їсти", тобто ополячити виселене на німецькі землі українське населення. З виселених українців не тільки старша ґенерація затримала свою національність, але також і молоде покоління, народжене вже на чужих землях, міцно тримається українства. Про це свідчать нові іміґранти, які прибувають з Польщі до Америки і Канади. Всі ті молоді люди, головним чином лемки, свідомі своєї національности. Всі вони говорять рідною мовою і міцно тримаються свого, рідного. До цього треба додати, що вже певна частина насильно виселеного на понімецькі землі українського населення повернулась на українські терени.

Ще гіршої невдачі зазнала друга половина польського пляну — заселення українських теренів, головним чином Лемківщини, — осадниками - колоністами. У виконанні тієї другої половини пляну поляки натрапили на несподівані труднощі, і то там, де вони того ніяк не сподівалися: немає охочих польських осадників колонізувати ті українські землі. Варшавський уряд намагається всякими способами привабити своїх селян на ті терени, — дає майже задармо землю, уділяє високі довгореченцеві, а насправді безворотні позики на загосподарювання земель — але не може знайти охочих, щоб там осідали.

Журнал „Вєсь Вспулчесна" з грудня 1967 р. подавав, що в роках від 1959 до 1965 держава підготовила для користування польських колоністів 5.100 господарств на Лемківщині. На запрошення уряду іти на ті готові господарства зголосилося всього... 870 охотників, але по недовгому часі значна частина навіть з тих зголошених відпала.

Заманювання польських осадників на українські землі відбуваються в той спосіб, що польський уряд організує в ті терени прогулянки польських хліборобів. Та це не помагає, бо поляки не хочуть жити на відібраних від українців господарствах. Навіть багато з тих осадників, які вже там поселились, по кількох роках втекли туди, звідки прийшли. Останнім часом, писала „Вєсь Вспулчесна" ще 15 польських осадників з околиць Сяноку в „Бєщадах" вернулись на польські терени.

Не краще представляється справа заселювання Лемківщини польськими осадниками і в 1969 році. Один з наших читачів прислав нам витинок статті, надрукованої в польській крайовій газеті (шкода, що не подав назви тієї газети і дати її появи), у якому читаємо, що поляки все ще бідкаються справою заселювання Лемківщини, чи як вони її називають „Бєщад". Там читаємо:

„Встановлення далекойдучих полегш і удогіднень для нових осадників, як також для раніше тут поселених, заохочує до набування господарств. В одному лише IV кварталі минулого року спродано їх коло 70".

Число 70 спроданих за чверть року господарств виразно свідчить про те, як повільно й неохоче садовляться польські колоністи на українських землях. Яку велику примару дає польський комуністичний уряд осадникам, щоб їх стягнути на Лемківщину, свідчить таке:

„В цьому році передбачається продати коло 200 господарств, приготованих під оглядом геодезичним і правним, головно в повітах: Сянік, Устрики і Лісько... Осадник може одержати там на господарство величиною 15 гектарів довгореченцеву позику у висоті 300 тисяч злотих".

Маючи навіть такі великі удогіднення, польські колоністи не поспішають колонізувати українські землі, а деякі поселюються там лише на те, щоб взяти ту велику позику, процындрити її і втекти назад до Польщі.

Постає питання: чому поляки, не зважаючи на те, що варшавський уряд дає їм такі добрі можливості, не хочуть селитися на українських землях?

Відповідь на це питання ясна: тому, що бояться. Вони знають, що ті землі не польські, а українські, знають, що раніше чи пізніше

(Закінчення на стор. 3-ій)

ГОЛОСИ ЧИТАЧІВ

ПРО ЧОРТИКІВ І ЧОРТІВ У „СВОБОДІ"

Прийміть ласкаво ще пару зауважень щодо змісту „Свободи".

З нагоди появи в Україні опери „Лейтенант Шмідт" „Свобода" від себе подала, що лейтенант Шмідт був большевик. Це невірно! Він був революційно настроєний російський інтелігент, як і багато тисяч подібних йому. Большевики дуже люблять привласнювати собі різних дореволюційних діячів, але щодо лейт. Шмідта не відважилися: навіть і вони у БС-Енциклопедії признали, що він був революційний демократ, але не належав до жадної партії.

Тому й „Свободі", як виразно протибольшевицькому часописові, не годилося б явного некомуніста приписувати комуністам.

В 1920-их роках у Празі була видана величезна, виїнятково цікава монографія, присвячена лейт. Шмідтові.

„Свобода" пише: „В Туреччині ступнево звужують засівну площу під опієм. Управа опіюму в Туреччині охоплює 26.000 акрів..."

Виходить так, що опій це якась рослина. А проте, ніхто ж не скаже, що, наприклад в Україні під борошном, чи нехай там мукою, стільки й стільки гектарів.

Опій не рослина, а продукт з рослини, а в „Свободі" на 12 рядків ані разу не згадано рослину мак, з якої видобувають опій. Себто управляють в Туреччині мак, а вже з нього виробляють опій та інші наркотики.

У „Свободі" повно поетів та літературознавців, а тим часом „Свобода" надрукувала, що одна із збірок Оксани Лятуринської називається „ГАсла", тоді як в дійсності та збірка називається „ГУсла".

Одним словом у „Свободі" завелися не тільки чортики, але, здається, й справжні чорти. Тому моя така порада:

Нехай видавництво „Свобода" обере собі якогось там святого патрона і на день того святого патрона робить те, що в Америці називають „Опен Дей". В той день можна було б відвідувати видавництво, а головне, в той день треба б закликати священиків хоч би й усіх обрядів, чи лише юрисдикцій, які б правили молебень, чи молебні, і після того кропили б свяченою водою всі приміщення в и д авництва, машини, бюрка й т. д.

Але на співробітників, гадаю, кропила б не вистачило і треба було б вживати якогось сильнішого, твердішого благословення. Думаю, що це допомогло б хоч порозганяти чортів із сторінок „Свободи"!

А на потіху співробітникам: то ж мало бути не щодня, хай Бог боронить, а лише раз на рік, на „Опен Дей"!

Подумайте над цим, думаю, що моя ідея непогана.

Г. Гордієнко
Філядельфія

З НАШИХ БУДНІВ

ВЕСІЛЛЯ НА СОЮЗІВЦІ

— Кидайте цей заполючений Ню Йорк та приїжджайте до нас, на Союзівку! — аґітував мене в їдальні Українського Народного Дому п. Володимир Квас. — Тут, коли до вас не приїдеш, завжди панахиди та й похорони... А в нас тепер самі весілля!

Мабуть таки не можна собі уявити чогось кращого, романтичнішого, як вінчання на Союзівці, саме в такий час, як тепер, коли весна в повному розквіті, коли, здавалося б, вся жива природа радіє та веселиться з того, що має нагоду бути шлюбним свідком ще одного, не мішаного, а щиро українського, подружнього зв'язку!

Уявіть собі цю чудову картину, як у лісовій церковці св. Володимира Великого, в недільний, соняшний день стає під вінець молода українська мисткиня з молодим мистцем, товаришем з шкільних років, з котрим, зараз після вінчання й весільної гостини, вибирається в далеку, артистичну мандрівку — оглядати всякі таємничі закутки й мистецькі скарби Юкатану чи піраміди екзотичної країни маїв та інших ацтеків...

Або прошу собі уявити таку небуденну подію: на Союзівці виходить заміж „колишня міс Союзівка, якщо не помиляюся, річник 1968-ий, та ще й до того всього — моя землячка з рідного табору „Орлик" у Берхтесґадені, плюс такий немаловажний факт, що батьки панни молодої — це ж мої сусіди з Бібрецького повіту!

Але це ще не все, прошу панства! Уявіть собі, будь ласка, що ця наша дорога міс Союзівочка вінчається з двічі героєм в'єтнамської війни, старшиною Американської Армії, який двома наворотами ходив добровольцем до В'єтнаму свою вояцьку „повинність исполнять", відзначився хоробрістю, аж наприкінці довершив ще одного, не менше геройського діла — вернувся живий та цілий до своїх батьків, до рідної сестриці, до коханої нареченої...

Та й вона, ця його наречена, теж, виходить, геройська дівчина, якщо так вірно й терпеливо ждала свого козаченька „на другую весну", коли він їздив „за Десну"... В наші розхристані, збунтовані часи всяких спокус довкола так багато, тим більше для молодої, гарної дівчини, до того ж звання професійного армійського старшини не можна зараховувати до найпопулярніших, навіть серед політичних еміґрантів, тих самих, що при всіх урочистих оказіях співають піднесеними голосами, що вони ще далі „з козацького роду"! Тим більша за те честь і слава обом молодятам та їхнім батькам, що вони, не зважаючи на всі тривоги й перепони, щасливо довели цей подружній зв'язок до переможного кінця — до шлюбного вінця на цьому клаптику України на американській землі — рідній Союзівці!

І к е р

Мирослав Семчишин

ПРОБЛЕМИ І ПЕРСПЕКТИВИ УКРАЇНОЗНАВЧОГО ШКІЛЬНИЦТВА

(3)

Ще ніколи, ні в відомих нам умовинах в Україні під різними окупаціями праця вчителя, як керівника навчально-виховної праці, не була такою складною, такою важкою, такою многогранною і водночас такою важливою і відповідальною, як в українознавчих школах Америки, Канади, Австралії, Англії чи інших країн, де такі школи існують. Ніхто бо з батьків не має вгляду в програми (яких зовсім не знають), рідко коли критично встрявають у справу такого чи іншого підручника (на якому не всі як слід визнаються), але зате всі в один голос роблять відповідальними за освіту і частинно виховання своїх дітей учителя. Отож учителі опиняються в доволі складному положенні. Вони докладають усіх зусиль, щоб уліпшити умовини навчання, стараються виконати програму якнайкраще, хоч майже всі мають ще й щоденну заробіткову працю та власні турботи. Тому треба подивляти старших віком учителів, які видають із себе максимум, щоб із покладених на них обов'язків вийти з честю. Коротко: вони стараються мати найкращі успіхи в своїй педагогічній роботі але чи завжди їх мають — це вже інша справа. Бож ніяка школа, що працює в найбільш нормальних умовинах і забезпечена всім, що для навчання необхідне, ніколи не може розраховувати на повний успіх. Мірилом педагогічного успіху повинна бути якість „продукту". В нашому випадку важко це визначити, як і взагалі важко вкласти таку вимогу в конкретні форми, бож відомо, що педагогічна дія сама по собі ніколи не закінчується і завжди перспективно відкрита на нові обрії.

III

Але, не зважаючи на абсолютно позитивні сторінки праці наших учителів в українознавчих школах, треба наголосити деякі інші аспекти їхньої праці. Аспекти, які у нас промовчуються або до яких рідко займаємо прилюдно становище. Які ж вони?

Перше — це підбір учителів до наших шкіл.

Він не був проблемою 20 чи ще навіть 10 років тому. Справа підбору вчителів почала актулізуватись кілька років тому, коли запас старокрайового формату вчителів став вичерпуватись, і директори шкіл почали тривожно розглядатися за новими вчительськими компетентними силами, яких на нашій педагогічній біржі щораз менше.

Всилу цих обставин почали ми притягати до наших українознавчих шкіл не зовсім кваліфікованих учителів, напівкваліфікованих, а то й аматорів педагогічної справи, мовляв, добре знання української мови, добра загальна освіта дають запоруку, що з даного кандидата „виробиться" (улюблене в таких випадках слово) добрий учитель. Що може ним бути і бухгальтер, рисівник, юрист чи навіть пересічна мама . . . Часами буває, що такий кандидат якось дає собі раду із складним педагогічним ремеслом, але здебільша — ні.

І тут справжній корінь лиха, що ми опинились в умовах свого роду кризи учительських кадрів, яка стала в деяких школах перманентною. Знаємо про це з нашої практики, і зарадити цьому дуже важко. На допомогу приходять нашвидкуруч зорганізовані короткотермінові педагогічні курси (якщо, очевидно, знайдуться відповідні викладачі), на які різними намовами затягаємо молодняк з числа тих студентів, які покінчили 10-ту чи 11-ту клясу старших українознавчих курсів. Дещо підшколивши їх у техніці навчання, висилаємо до кляс і доручаємо виховання і українознавчу освіту нашої молоді.

Ще добре, коли є змога такого адепта педагогічної професії підшколити, але буває, що посилаємо в кляси випадково підібрану людину, яка не прочитала на теми навчання чи виховання ні одної книжки, не кажучи вже про педагогічну практику. І тоді такий учитель, замість чогось навчити своїх учнів, мучиться разом з ними і псує доручений йому матеріял. У висліді бувають випадки, що після року-двох такої освіти учні 5-ої чи 6-ої кляси навіть не вміють поправно читати. Ця сторінка нашої праці в українознавчих школах доволі добре нам відома і вона підтверджує в усій ширині відому тезу: „на педагогічному фаху всі розуміються і всі можуть у ньому працювати. . ." — нібито!

А друге — це майже повна відсутність продуманого педагогічного нагляду над кваліфікованими вчителями в українознавчих школах. Делікатна це справа і дразлива для декого, але не можна залишити її без обговорення.

Про який нагляд йдеться?

Ідеться про підвищування фахових кваліфікацій наших, навіть досвідчених, із закінченою педагогічною освітою, учителів. Для декого це прикра справа, над якою у нас не люблять дискутувати, мовляв, фаховому учителеві не потрібна ніяка додаткова освіта. А ми на те відповідаємо: потрібна, і то дуже. Такого доповнення освіти потребує кожний професіоналіст: відбувають свої курси так в Україні, як і в інших країнах учителі, лікарі, інженери, бо в кожній ділянці є якийсь поступ, шукають нових доріг, кращого виконування тієї чи іншої професії. Пригадаймо тільки т. зв. інститути вдосконалення учителів в Україні, пригадаймо, що кожного року тисячі американських учителів відвідують спеціяльні літні курси при університетах.

В наших умовинах, на жаль, ми на це не спромоглися так з причин об'єктивних (відсутність відповідних викладачів), як і з причин суб'єктивних, мовляв, „мені ніяких курсів не потрібно". Дехто навіть вважає таку суґестію образою.

Отже, і в цьому відношенні взрто подумати над тим, як скріпити баґаж знань наших учителів українознавства і як час від часу, скажім раз на 3 роки, відбути з ними пляновий, продуманий і відповідно з о р ганізований семінар з українознавчих дисциплін, на якому можна було б обговорити ті чи інші питання загального чи методологічного порядку або бодай обмінятися досвідом. Тим часом ми задовольняємося раз на рік аранжованими конференціями, що тривають 2-3 години, повізитаційними заввагами інспекторів і . . . на тому кінець. Про те, щоб наше вчительство, за винятком скромного періодика „Рідна Школа (видання Шкільної Ради УККА) чи неперіодичної „Нашої Школи", видання Української Православної Церкви могло користуватись ще іншими педагогічними джерелами, немає й мови.

Є ще ряд інших болячок нашого шкільного життя. Є ще справи, які тільки посередньо заторкують педагогічну працю вчителів у суботніх школах, як от продумана і скоординована співпраця батьків зі школою, співпраця вчителів з керівниками молодіжних організацій, але це вже виходить поза рямці статті. Ми обмежили наші міркування тільки найосновнішими проблемами, вказали на ряд актуальних справ, які супроводять працю вчителя в українознавчій школі, і тепер з черги варто коротко накреслити перспективи, так, як ми їх розуміємо і дуже хотіли б, щоб бодай якась частина їх здійснилась в наступних роках.

(Далі буде)

Округи УНСоюзу відбули наради

(Закінчення зі стор 1-ої)

цях, який буде получений з нарадами округи. Рівнож ухвалено відбути забаву з танцями, весь дохід з якої буде призначений на Гарвардський університет. Під час нарад було кооптовано на секретаря округи Григорія Пращака, бо вибраний під час річних зборів секретар Стефан Колодруб зрезигнував з того становища.

Перед закінченням зборів заступник голови Володимир Пипюк і касир Округи Дмитро Мушастий в імені Округи зложили гратуляції і побажання голові округи Анні Гарас за вибір на пост головної радної.

Подякою присутнім за участь в зборах та гратуляції і закликом до гармонійної співпраці пані Гарас знову молитвою закінчила наради, а відтак запросила присутніх на перекуску, яку приготовила управа клюбу на чолі з головою Дмитром Когутом.

Наради Округи Твердого Вугілля — Шамокін в залі Українського Клюбу св. Михаїла в Фраквіл відкрив і ними проводив голова округи Михайло Гентош. На вступі він привітав о. мітрата Гілярія Врублєвського, головну радну Анну Гарас і головного радного та обласного організатора Степана Гавриша. Він висловив радість з вибору Анни Гарас до Уряду УНСоюзу і в імені округи зложив їй гратуляції і побажання.

В часі нарад були порушені справи останньої конвенції, справи організаційні і справи Союзового Дня.

Про конвенцію говорили Михайло Гентош, Іван Височанський, Іван Петрунцьо, Іван Кудрич і Катерина Гарбест.

Обговорюючи організаційні справи, голова округи висловив своє невдоволення з того, що більша частина Відділів округи не мали власного делеґата, а мусіли лучитись з іншими Відділами. В зв'язку з тим він поставив домагання до секретарів, щоб не ждали 4 роки, але негайно брались до праці і мали своїх делеґатів на наступній конвенції. Він спеціяльно звернув увагу на Відділ число один в Шамокіні, який на його думку повинен бути світлом і прикладом для всіх Відділів округи.

Степан Гавриш провів аналізу організаційних здобутків округи, при чому висловив признання для секр. Івана Петрунця за здобуття 18 членів на протязі двох місяців. Відтак він звернув увагу на це, що в біжучому році Союз передбачає високі втрати дозрілих 20-ти літніх грамот і тому просив не марнувати ні одного дня, а старатись про покриття втрат.

Обговорюючи справи Союзового Дня, Степан Гавриш, як голова Ініціятивного Комітету, поінформував про всі приготовання до того величавого свята, а відтак розподілено працю на поодинокі Відділи.

Головна радна Анна Гарас звернулась із закликом до більш видатної праці в організуванні нових членів. Вона заявила, що УНСоюз мусить цього року здобути понад 6.000 нових членів, щоб покрити втрати, та мати притому надвишку, а головно перейти число союзового членства 90.000. Подякою голові округи Михайлові Гентошові за гратуляції закінчила своє слово Анна Гарас.

В дискусіях і запитах забирали слово о. мітрат Гілярій Врублєвський, Іван Кудрич, Іван Височанський, Йосиф Чабан, Йосиф Сидор, Іван Петрунцьо і Катерина Гарбест. Відповіді дискутантам дали Анна Гарас, Михайло Гентиш і Степан Гавриш.

На пропозицію голови округи, збори ухвалили відбути секретарський курс всіх секретарів, приналежних до округи, в осінніх місяцях, а на закінчення курсу відбути наради округи всіх Відділових урядовців.

„Смолоскип" закликає звертатись до студентів українською мовою

Вінніпег. — Журнал українських студентів у Ст. Джан гайскул у Вінніпезі „Смолоскип", що виходить за редакцією студента Радомира Білаша виключно українською мовою, у числі з червня 1970 року подав відомості про перший в тому місті в Рассел гайскулі український конкурс на найкраще рецитування поезій. Богдан Круць, автор інформації, повідомляє що до конкурсу зголосилось 60 студентів, але в найстаршій групі — лише три. На конкурсі, влаштованому Манітобською Асоціяцією Модерних Мов, в якій президентом українського Відділу є д-р Б. Білаш, відзначення здобули: Соня Махник, Нансі Макінчук, Марія Романець і Марта Кафор, нагороди вручив їм голова Клюбу Українських Професіоналістів п. Ю. Берко. Між рецитаціями були виступи квінтету пластунок під керівництвом п-і Романович, співочої групи „Перепеличка" під керівництвом п-і Бащук і танцювальної групи під проводом панни А. Січ. Студентський журнал „Смолоскип" вважає, що такі конкурси треба практикувати, але більш дбайливо підбирати вірші для читання, та що „при роздачі нагород вищим групам треба було звертатися до переможців по-українському й тим показати, що українська мова є не тільки для деклямації, але є розговірна". В тому ж числі поміщені листи студентів 12-ї кляси: Афії Присяжнюк, Ігоря Труфина і Люби Шимків, у яких вони закликають молодь і батьків всюди користуватись українською мовою, бо „світ перестане шанувати українців, коли довідається, що українці в Канаді загубили свою мову".

ПОРУШУЮТЬ ВЛАСНІ РОЗПОРЯДЖЕННЯ

Так зв. „міністерство торгівлі УССР" видало кілька років тому розпорядження, що продавці в магазинах і крамницях не повинні працювати довше, як 8 годин денно, не зобов'язані приймати привезеного товару й відповідати за нього, бо для цього є дирекція крамниці. „Радянська Україна" в кількох числах з травня друкувала дописи про те, що в деяких крамницях і магазинах торгівці змушені працювати по 10-12 годин, без підвищення оплати праці, бо вона місячна. У числі з 20 травня та ж газета надрукувала повідомлення „заступника міністра торгівлі УССР Малікова", що такі факти є і що „міністерство систематично бореться з такими порушеннями"...

„Веснівка" в Торонті звітує

3 травня ц. р. дівочий хор Курсів Українознавства Свято-Миколаївської Школи в Торонті „Веснівка", диригент Квітка Зорич - Кондрацька, виступив вперше в Торонті із самостійним концертом в люксусовій концертовій залі — Ст. Лоренс Сентер фор Артс.

В концерті „Веснівки" взяла участь обдарована піяністка Зеня Кушпета, учень консерваторії Т. Шиповик, бас-баритон, акомпаньятори Л. Гарабар і І. Біланюк та заповідач Х. Свергун.

Програма складалася з 2-х частин, а диригентка об'єднала зі смаком народні пісні, твори композиторів старшого покоління — Д. Бортнянського, М. Лисенка, М. Леонтовича, В. Матюка, В. Ступницького, Ф. Колесси, Я. Ярославенка. А сучані репрезентовані П. Майбородою, І. Шамом, О. Білашем, К. Домінчином, Б. Весоловським, М. Машкином, І. Пасербом, Д. Циганковим, П. Брилем.

У вестибюлі бій за квитками, нарешті, закінчився. Їх не стало. Огірчена найбільше „провінція".

Нарешті почалось. З'явились хороводом. Сцена перетворилась у „гай-розмай". Намиста, стрічки ,намиста. Ціла симфонія кольорів народної ноші. І серед такої атмосфери захоплення з'являється молодечою енергійною ходою диригентка Квітка Зорич-Кондрацька. А на дівочому обличчю „Веснівки" вмить з'явилося творче напруження. Нарешті кивок довгих філігранових пальців і проникливий погляд очей вдумливого диригента, який зразу скромним, але всевладним енергійним кивком підкорив собі свій інструмент - хор. У відповідь урочисто полились перші звуки релігійної композиції Д. Бортнянського „Под Твою милость".

В перших номерах ще слідна несміливість різкість у подачі звуку, але вже в дальших номерах програми „хор приходить до себе", виявляючи милими молодечими голосами свої можливості у чистоті звучання, ясності дикції, ритміки. Як приємно було спостерігати, що хор засвоює вже тайну голосової динаміки та інтонації.

В дальшій частині програми в таких творах як „Лелеченьки", „Ой, сивая зозуленька", Ой, чий то кінь" — „Веснівка" п р и ваблювала слухача задушевним ліризмом виконання. Особливо пощасливо хорові з „Мареною" Цю обрядову пісню із циклю „Ніч під Івана Купала" „Веснівка" виконала, я б сказав, із монументальною простотою. Вона її не співала, але „відправляла"... Хвилююче враження від виконання „Марени" скріпив ще невеличкий, але помисловий хоровід дівчат. На закінчення програми диригентка вирішила показати спроможності „Веснівки" у народньому веселому репертуарі. Цю частину хор виконав із буйною юнацькою життєрадістю та емоційним спалахом, інколи вируючи сильними гармонійними акордами. Та в цій частині виявлялась ще несміліcть більш маркантно виявляти широке питомо-степове забарвлення народної пісні.

В концерті „Веснівки" приняла ще участь молода обдарована і амбітна піяністка Зеня Кушпета, яка виконала Шама „Прелюдію" і Бриля „Фантазію" із молодечим розмахом, силою почут- задушевною теплотою. Як приємно спостерігати, що талант піяністки росте, збагачується, з її виступів можна надіятися, що їй стелиться дорога мистця.

Єдиним виконавцем, мужчиною в концерті „Веснівки" був молоденький бас-баритон Т. Шимовик, із замітними низами.

Програму вела Х. Свергун, подаючи справно короткі і доцільні інформації про репертуар. Її виступ сприяв нав'язувати контак із слухачем. Акомпаніяторами Л. Галабар і Т. Біланюк були гідними партнерами програми. Хочеться завважити, що на всьому репертуарі концерту „Веснівки" позначилась неспокійна натура диригентки Квітки Зорич-Кондрацької, яка, як видно, постійно шукає за виявом естетичних мистецьких цінностей. Завдяки цьому цей дівочий хор за короткий час завоював собі замітне місце на службі рідного хорового мистецтва.

Ів. Менделюк

ЛИСТУВАННЯ РЕДАКЦІЇ

ВШ. Д-р О. С., Огайо: Дякуємо за надіслане. Пропонуєте, щоб „з огляду на величину порушеної справи" не підписувати статті Вашим прізвищем. На жаль, з тих самих міркувань під нею не може підписатися і редакція.

ВШ. ЦК УРДП: Тому, що Ваше інформаційне повідомлення нав'язує до друкованих у „Свободі" матеріялів, Ваші вияснення зреферуємо та надрукуємо, як тільки у нас дещо „проглотиться" від багатьох залеглостей.

ВШ. П. О., Бател Крік: Дякуємо за голос в справі „Ворожої пропаганди". При нагоді радо використаємо.

ВШ. Г. Г., Філядельфія: Дякуємо за голос про чортиків і чортів у „Свободі" та пропозиції, як їх позбутися. Надрукуємо.

ВШ. І. К-І., Філядельфія: Дякуємо за вістку про „Крила над морем".

ВШ. М. К., Ню Гейвен: Дякуємо за листа з України. Радо використаємо.

ВШ. Т. К-ий, Дітройт: Дякуємо за додаткову інформацію про Покійного. Проте, подану в „Свободі" вістку ми одержали від Родини.

ВШ. А. Ш., Філядельфія: Дякуємо за чудовий вірш. Радо використаємо.

ВШ. П. Б., Коннектика: Листа з Вашими побажаннями передамо до Т-ва Українських Інженерів. З Вашою поезією; „... коли сонце лунає над річком, в моїм серці посуха і жаль, бо пішла ти з веселим усмішком з чужинцями в мандрівку і баль..." — нічого не вдіємо.

Відкрили пам'ятник князеві Ігореві

На території РСФСР, що в княжих часах, за України-Руси, входила до Київської княжої держави, в Білій Калитві на високому кургані „Караул", над річкою Калитвою, 19 травня 1970 р., було відкрито пам'ятник князеві Ігореві, оспіваному в героїчному українському епосі „Слові про полк Ігорів". Пам'ятник являє собою чорний великий камінь, на вмурованій плиті якого написано: „Воинам Игоревой рати — храбрим русичам 1185 р." Московська „Правда", повідомляючи про відкриття пам'ятника на місці, де відбувся бій військ Ігоря проти половців, подала: „У фундаменті вмуровано металевий диск з текстом „Слова про полк Ігорів" і з землею з багатьох російських міст". Не відомо, чи „Правда" вже вважає „російськими містами" й Київ, Чернігів, Любеч та інші міста України, з якими було пов'язане життя князя Ігоря Святославича?

ПОЛЯКАМ НЕ ВДАЛАСЯ КОЛОНІЗАЦІЯ ЛЕМКІВЩИНИ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

український народ ті землі від Польщі відбере і прожене з них усіх зайд. Вони добре пам'ятають, як 23 роки тому всі поляки мусіли забиратися з українських земель, що лежать на схід від рік Сяну-Буга, отже з Галичини, Західньої Волині і Західнього Полісся.

Багатьом українцям, що були на відвідинах у Польщі, польські колоністи на Лемківщині відверто говорили: „Ми знаємо, що як настане зміна, то мусітимемо з ваших земель забиратися". І саме тому польські селяни не хочуть навіть запівдарма брати в посідання українські землі.

Українська еміграція у вільному світі, а в першій мірі українські вихідці з Лемківщини, Н а д с яння, Холмщини та Підляшшя повинні посилювати цей страх серед польських осадників і кандидатів на осадників. А посилювати його можемо, ухвалюючи на всіх наших конвенціях, з'їздах, зустрічах, маніфестаціях резолюції із твердженням, що Лемківщина, Надсяння, Холмщина і Підляшшя були, є і будуть українськими; що ті землі подарувала полякам Москва проти волі українського народу; і що коли український народ вибере собі волю і відновить свою незалежну державу — тоді Україна ті землі від Польщі відбере і приєднає до свого складу, а всіх польських зайд-осадників прожене.

Українська Православна Федеральна Кредитівка росте й розвивається

П'ять років тому активнішим парафіянам Катедри УАПЦ св. Трійці при 359 Брум вул. в Ню Йорку прийшло на думку організувати Кредитівку з розрахунку, що ця установа охопить якнайбільше українське православне громадянство. Пороблено заходи перед офіційними американськими федеральними чинниками, успішно полагоджено формальності й Перша Українська Православна Федеральна Кредтівка розпочала працю.

Треба сказати правду, що перші кроки УПФ Кредитівки не були легкі. Потрібно було здобути довір'я громадянства й доказати, що Православна Кредитівка зорганізувалась не для конкуренції з іншими Кредитівками. Організатори УПФ Кредитівки виходили з заложення, що коли в Торонті існують 10 Кредитівок, у Вінніпегу — 9, в Монтреалі — 4, то чому ж у величезному Ню Йорку не можуть існувати дві Кредитівки, чи навіть більше? Не є секрет, що український терен Ню Йорку охоплений ситемою Кредитівок 10% чи в кращому випадку 15%. А де ж решта?

На протязі п'яти років Дирекція УПФ Кредитівки вела свою фінасову політику в такому порядку: ми не дбали про дорібок за всяку ціну й не змагались в погоні за грошем, а дбали про сумлінну, чесну й довірочну обслугу нашого членства та старались прийти з допомогою членам і їхнім родинам у нещасті. УПФ Кредитівка на протязі свого короткого існування виплатила тисячі долярів як забезпечення родинам померлих членів Кредитівки й тим самим спасла ці родини від фінансових ускладнень.

УПФ Кредитівка є під постійною контролею та наглядом Федерального Уряду ЗСА і власної Контрольної Комісії. Державна Контрольна Комісія, перевівши контролю діловодства Кредитівки, не раз висловлювала признання Дирекції за зразкову організованість й дуже добре ведення справ Кредитівки. Наша Кредитівка свого часу була нагороджена Почесною Грамотою й цим Дирекція дуже пишається.

Членство Кредитівки й Кредитівка є забезпечені на один мільйон долярів. Ще у вересні місяці м.р. Дирекція винесла постанову, що кожний член Кредитівки одержує дивіденду від своїх ощадностей 5% плюс безкоштовне забезпечення на життя до 2,000 долярів — залежно від віку й суми ощадностей. Члени Кредитівки можуть відкривати ощадностеві конта для кожного члена родини й тим самим забезпечити всіх на життя безкоштовно. Ці безкоштовні забезпечення є великим добродійством, і нерозважним кроком є не використати цих привілеїв.

Українська Православна Федеральна Кредитівка дає своїм членам позички на різні корисні потреби на дуже вигідних умовах: можна брати позичку до 10,000 долярів на сплату протягом 10 років. Формальності з оформленням позички нескладні. Всі позички є безкоштовно забезпечені. Коли трапиться нещастя й боржник помре, або стало втратить працездатність, то ні родина, ні поручителі не сплачують позичку, а сплачує лише „іншуранс", бо наша УПФ Кредитівка належить до КЮНА — надбудови кредитового кооперативного руху в Америці з величезним капіталом.

Виконуючи постанови П'ятих Річних Загальних Зборів УПФ Кредитівки, що відбулися дня 8-го лютого ц. р. при масовій присутності дійсних Членів, Дирекція Кредитівки розгорнула інтенсивну працю в напрямку збільшення кількости членства, збільшення капіталу, позичок, забезпечень. На перше травня 1970 року дійсних членів Кредитівки було понад 300, а капітал незабаром сягне півмільйона долярів. Під час переведення останньої річної ревізії державний ревізор, аналізуючи діяльність Кредитівки, висловив переконання, що при такому успішному зростові в недалекому майбутньому Кредитівка матиме капітал до мільйона долярів.

Дирекція Кредитівки подбала також про зовнішній відтинок праці. Нав'язані контакти з українськими братніми організаціями, а постановою від вересня місяця м. р. Члени Дирекції Кредитівки були уповноважені взяти активну участь в Конференції ТУК для координації діяльности Кредитівок.

Інформуючи українське громадянство про стан і розвиток Української Православної Федеральної Кредитівки, звертаємось до вас з закликом: вступайте в члени УПФ Кредитівки й приєднуйте нерішучих та розбудовуйте першу Українську Православну Кредитівку, яка напевно всім нам у відповідний час стане у пригоді!

Адреса УПФ Кредитівки: 77 St. Marks Pl., New York, E. Y. 10003. Тел.: (212) 254-7490. Урядові години: п'ятниця від 6 до 8 веч., понеділок та субота від 10 до 3 год. дня. В неурядові години просимо телеф: Андрій Заліско (201) 653-8751.

Олександер Северин
секретар УПФ Кредитівки

✝ ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ЮЛІЯ МОРОЗ, членка УНСоюзу Відд. 331 Т-ва С. Мельничука в Мілвіл, Н. Дж., померла 3-го червня 1970 року на 79 р. ж. Нар. в с. Плисківці, Тернопіль, Україна, і стала членкою УНС в 1931 р. Полишила в смутку дочку Анну-Катерину, 7 внуків і правнука. Похорон відбувся 6 червня 1970 р. на цвинтарі св. Марії в Бріджтон, Н. Дж.
Вічна Їй Пам'ять!
А. Романюк, секр.

MARY KOSMOWSKY, довголітня членка УНС Відд. 342 Т-ва Запор. Січ в Картерет, Н. Дж., померла 19 лютого 1970 р. на 72 р. ж. Стала членкою УНС в 1916 р. Полишила в смутку сина Йосифа з дружиною та внуків. Похорон відбувся 23 лютого 1970 р. на цвинтарі в Перт Амбою, Н. Дж.
Вічна Їй Пам'ять!
Секретар

ПЕТРО КРІЛЬ, довголітній член УНС Відд. 91 Б-ва св. Володимира в Мк Кіс Ракс, Па., помер 16 березня 1970 р. на 82 р. ж. Нар. в с. Павлокома, Березів, Україна, і став членом УНС в 1918 р. Полишив у смутку дружину Розалію, 2 доньки: Катерину і Ольгу, синів: Волтера, Петра і Івана. Похорон відбувся 20 березня 1970 р. на цвинтарі св. Марії в Мк Кіс Ракс, Па.
Вічна Їй Пам'ять!
Секретар

PAUL A. CAMPANELLI, член УНС Відд. 65 Б-ва св. Володимира в Елизабет, Н. Дж., помер 18 березня 1970 р. на 45 р. ж. Став членом УНС в 1947 р. Полишив у смутку дружину Беті, сина Ґері, маму, брата та 7 сестер. Похорон відбувся 21-го березня 1970 р. на цвинтарі Розе Гіл в Лінден, Н. Дж.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар

КАТЕРИНА ЯВОРСЬКА, членка УНС Відд. 137 Т-ва Б. Хмельницького в Вест Істон, Па., померла на 76 р. ж. Нар. в с. Росохи, пов. Старий Самбір, Україна. Полишила в смутку 3 синів: Николая, Івана і Йосифа, 3 доньки: Розалію, Марію і Анну, 7 внуків, 6 правнуків, брата Стефана. Похорон відбувся 21 березня 1970 р. на цвинтар св. Духа.
Вічна Їй Пам'ять!
Ст. Колодруб, секр.

АННА ҐЕВА, членка УНСоюзу Відд. 307 Б-ва Митр. А. Шептицького в Бостоні, Масс., померла 7 березня 1970 р. на 52 р. ж. Нар. в с. Ростоки Горішні, Україна, і стала членкою УНС в 1949 р. Полишила в смутку 3 синів: Петра, Івана і Николу, брата Николу в ЗСА та 4 братів в Україні: Стефана, Івана, Михайла і Андрія. Похорон відбувся 10 березня 1970 р. на цвинтарі св. Михайла в Бостоні, Масс.
Вічна Йому Пам'ять!
Д. Ґалонжка, секр.

СТЕФАН ЯРЕМІШИН, член УНС Відд. 266 Т-ва І. Франка в Амстердамі, Н. Й., помер 2 квітня 1970 р. на 71 р. ж. Нар. в Скалат, Україна, став членом УНС в 1949 р. Полишив у смутку дружину Стефанію, брата Павла, сестру і дальшу родину. Покійний був учасником Українських Визвольних Змагань. Похорон відбувся 6-го квітня 1970 р. на цвинтарі св. о. Миколая в Амстердамі, Н. Й.
Вічна Йому Пам'ять!
В. Труфин, секр.

KATHERINE DROHOMYRECKA, членка УНС Відд. 24 в Ранки, померла 23 лютого 1970 р. на 67 р. ж. Стала членкою УНС в 1931 р. Полишила в смутку синів: Волтера і Сема та дочок: Анну і Марію. Похорон відбувся 27 лютого 1970 р. на Monongahala Cemetery, N. Braddock, Pa.
Вічна Їй Пам'ять!
Ст. Щур, секр.

ПЕТРО СЛОБОДЯН, член УНС Відд. 130 Б-ва св. Володимира в Ню Йорку, Н. Й., помер 18 лютого 1970 р. на 82 р. ж. Нар. в Підгорі, Теребовля, Україна, став членом УНС в 1918 р. Полишив у смутку дружину Марґарету та родину. Похорон відбувся 21 лютого 1970 р. на цвинтарі св. Івана в Брукліні, Н. Й.
Вічна Йому Пам'ять!
О. Стешин, секр.

EMILIA ZURBA, членка УНС Відд. 73 Т-ва Т. Шевченка в Провіденс, Р. Ай., померла 15 березня 1970 р. на 65 р. ж. Нар. в с. Гадинківці, пов. Гусятин, Україна. Стала членкою УНС в 1923 р. Полишила в смутку мужа Михайла, 2 синів: Вільяма і Йосифа. Похорон відбувся 18 березня 1970 р. на укр. цвинтарі св. Івана в Валлей Фолс, Р. Ай.
Вічна Їй Пам'ять!
Д. Василик, секр.

KAROLINA CYBROWSKA, членка УНС Відд. 97 Т-ва І. Франка в Пассейку, Н. Дж., померла 1 березня 1970 р. на 83 р. ж. Стала членкою УНС в 1928 р. Полишила в смутку сина Івана і доньку Ванду. Похорон відбувся 3 березня 1970 р. на цвинтарі Кальварія в Патерсоні, Н. Дж.
Вічна Їй Пам'ять!
В. Табачук, секр.

МИКОЛА СТЕФАНЮК, член УНС Відд. 150 Т-ва М. Грушевського в Піттсфілд, Масс., помер 21 березня 1970 р. на 73 р. ж. Став членом УНС в 1934 р. Полишив у смутку 3 доньки, 4 внуків та правнука. Похорон відбувся 24 березня 1970 р. на цвинтарі св. Йосафата в Піттсфілд, Масс.
Вічна Йому Пам'ять!
І. Тарнавський, секр.

ВАСИЛЬ ГАЛАЙКО, член УНС Відд. 13 Б-ва св. Миколая в Ватерліт, Н. Й., помер 25 квітня 1970 р. на 80 р. ж. Нар. в с. Бальниця, пов. Ліско, Україна. Став членом УНС в 1915 р. Полишив у смутку дружину, 4 синів і 1 доньку та 8 внуків. Похорон відбувся 28 квітня 1970 р. на цвинтарі св. Миколая в Колоні, Н. Й.
Вічна Йому Пам'ять!
П. Шевчук, секр.

ANN HOOVER, членка УНС Відд. 292 Б-ва св. І. Хрестителя в Дітройті, Міш, померла 15 квітня 1970 р. на 53 р. ж. Стала членкою УН-Союзу в 1944 р. Полишила в смутку чоловіка Івана і сина Ричарда. Похорон відбувся на цвинтарі св Йосафата в Мейбі, Міш.
Вічна Їй Пам'ять!
П. Федик, секр.

КОНСТАНТИН УСТІЯНОВСЬКИЙ, член УНС Відд. ч. 423 в Чікаґо, Ілл., помер 14 лютого 1970 р. на 59 р. ж. Нар. в Сяноці, Україна. Став членом УНС в 1954 р. Полишив у смутку доньку Марію, сина Івана. Похорон відбувся 18 лютого 1970 р. на цвинтарі св. о. Миколая в Чикаґо, Ілл.
Вічна Йому Пам'ять!
В. Буртняк, секр.

Інж. РОМАН КОЦИК, член УНС Відд. 437 Т-ва Самопоміч в Рочестері, Н. Й., помер 11 квітня 1970 р. на 71 р. ж. Нар. в Хмелева, Заліщики, Україна. Став членом УНС в 1950 р. Полишив у смутку дружину Теодозію, зам. дочку Анізію, внука та брата Володимира. Похорон відбувся 14 квітня 1970 року на цвинтарі Голи Сепулчер в Рочестері, Н. Й.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

НЕДІЛЯ, 21-го ЧЕРВНЯ 1970 р.

ПАРМА, Огайо. Місячні збори Т-ва ім. І. Франка — 334 Відд. о год. 1-ій по пол. в залі West Side Federal Savings, 5839 Ridge Rd. Проситься чл. прибути та вирівняти залеглості. — Управа.

Розшук

ПОШУКУЮ БРАТА
ВАСИЛЯ ДМИТРІВ,
нар. 1920 р., високого росту. Хто знав би про нього з років 1944-45, прошу писати на адресу:
Box D. A. D.
1919 Palmetto Street
Brooklyn, N.Y. 11227. USA

ЗАБЕЗПЕЧІТЬ МАЙБУТНІСТЬ ЦИХ, ЯКІ ВАМ ВІДДАЛИСЬ В ОПІКУ: ДРУЖИНУ Й ДІТИ, БО ХТО ЗА НИХ ПОДБАЄ, ЯКЩОБ ВАС НЕ СТАЛО! ЗАБЕЗПЕЧІТЬСЯ ЩЕ СЬОГОДНІ В УКРАЇНСЬКОМУ НАРОДНОМУ СОЮЗІ!

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСОЮЗУ!